

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2016, č. j. CPR-41447-3/ČJ-2015-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 1 A 9/2016 - 25, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 10. 2015, č. j. KRPA-478654-83/ČJ-2013-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu dvou let, neboť v České republice pobýval v době od 22. 8. 2013 do 5. 12. 2013 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a bez platného povolení k pobytu. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla. Městský soud v Praze následně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl i jeho žalobu.

[2] Proti napadenému rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností a navrhuje, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek, což odůvodňuje tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku by stěžovateli hrozila závažná újma spočívající zejména v nemožnosti pobývat na území České republiky. Tvrdí také, že nepřiznáním odkladného účinku by bylo zasaženo do jeho rodinného a soukromého života, neboť má v České republice manželku a syna. Dále uvádí, že v Arménii se v současnosti opět rozhořel letitý konflikt s Ázerbájdžánem. Nepřiznáním odkladného účinku by došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť by mu bylo znemožněno aktivně se účastnit řízení o kasační stížnosti.

[3] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Uvádí, že skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, pro kterou bylo stěžovateli

správní vyhoštění uloženo, byla ve správním řízení prokázána. Žalovaná se již ve správním řízení vypořádala se skutečnostmi, kterými stěžovatel odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, přičemž dospěla k závěru, že tyto nejsou překážkou stěžovatelova vycestování a integraci v zemi původu. Na nyní posuzovaný případ nelze aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaná uvádí, že stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem, proto není jeho setrvání na území České republiky nezbytné pro vedení řízení o kasační stížnosti.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud nicméně konstantně judikuje, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání (srov. zejména usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, a dále např. usnesení ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Azs 9/2016 – 22; dostupná stejně jako další zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz).

[7] Vyhoštěvanému cizinci je tedy obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu probíhajícího řízení o jeho kasační stížnosti [žaloba ve věci rozhodnutí o vyhoštění cizince má přitom odkladný účinek *ex lege*, ledaže byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců)], neboť pro případ, že by byl se svou kasační stížností úspěšný, nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace rozhodnutí o vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy. Takovou újmu lze zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru cizince (stěžovatele), často i s nevratnými důsledky (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25).

[8] S ohledem na shora uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele je namísto odkladný účinek přiznat, neboť jinak by stěžovatel mohl utrpět značnou újmu. Současně pokládá Nejvyšší správní soud za nepravděpodobné, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma třetím osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a ani žalovaná jejich existenci netvrdila. Bez významu přitom není ani to, že souzená věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou sistovány účinky napadeného rozsudku (potažmo napadeného rozhodnutí), tak bude jen krátká.

pokračování

[9] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti napadenému rozhodnutí měla odkladný účinek ze zákona, obnovuje se fakticky dočasně zákonný odkladný účinek žaloby proti napadenému rozhodnutí ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Tímto rozhodnutím nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

[10] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu